

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobců a) J.B., bytem..., 12, b) J.B., bytem ..., c) M.B., bytem ..., d) V.B., bytem ..., e) L.B., bytem ..., f) M.B., bytem ..., g) F.D., bytem ..., h) J.D., bytem ..., i) P.Ř., bytem ... j) M.F., k) S.F., bytem ..., l) M.G., bytem ..., m) D.G., bytem ..., n) Ing. D.G., bytem ..., o) P.H., bytem ..., p) M.Ch., bytem ..., q) J.Ch., bytem ..., r) Ing. P.K., bytem ..., s) V.K., bytem ..., t) P.K., bytem ..., u) L.K., bytem ..., v) K.K., bytem ..., w) V.K., bytem ..., x) J.K., bytem ..., y) M.K., bytem ..., z) O.L., bytem ..., aa) D.M., bytem ..., ab) J.M., bytem ..., ac) L.M., bytem ..., ad) K.M., bytem ..., ae) J.M., bytem..., af) T.M., bytem..., ag) D.M., bytem..., ah)M.M., bytem..., ai) J.N., bytem..., aj) V.P., bytem..., ak) M.P., bytem ..., al) J.P., bytem..., am) J.P., bytem..., an) Bc. S.P., bytem ..., ao) P.P., bytem ..., ap) P.R., bytem ..., aq) R.R., bytem ..., ar) Bc. M.Ř., bytem ..., as) D.S., bytem ..., at) Bc. R.S., bytem ..., au) P.S., bytem ..., av) R.S., bytem ..., aw) L.Š., bytem ..., ax) J.Š., bytem ..., ay) F.Š., bytem ..., az) T.T., bytem ..., ba) O.T., bytem ..., bb) M.T., bytem..., bc) T.V., bytem ..., bd) K.V., bytem ..., be) M.V., bytem ..., bf) R.W., bytem ..., bg) M.Z., bytem ..., *všech zastoupených Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Rooseveltova 49/16, proti žalovanému Generálnímu řediteli Vězeňské služby České republiky, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, zastoupenému Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, AK Havel & Partners s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Praha, Na Florenci 2116/15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, čj. VS-163770-3/ČJ-2016-80000L-51ODV,*

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 11. 1. 2017, čj. VS-163770-3/ČJ-2016-80000L-51ODV, se **zrušuje a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 552 874 Kč, kterou předseda senátu určí až v písemném vyhotovení rozsudku, k rukám zástupce

žalobců Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

1. Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, čj. VS-163770-3/ČJ-2016-80000L-51ODV (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti jednotlivým rozhodnutím (celkem 59) ředitele Věznice Kynšperk nad Ohří ve věcech služebního poměru ze dne 14. 11. 2017 (dále souhrnně jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a tato rozhodnutí byla potvrzena. Prvoinstančními rozhodnutími bylo rozhodnuto, že podle § 181 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), a s odkazem na § 60 téhož zákona nemají žalobci nárok na zaplacení hodin odpracovaných v souvislosti s § 60 zákona o služebním poměru, včetně zákonného úroku z prodlení.

[II] Žaloba

2. Žalobci připomněli, že se domáhali zaplacení hodin odpracovaných dle § 60 zákona o služebním poměru za období od 1. 5. 2013 do 30. 4. 2016.
3. Žalobci předně namítali, že výroková část prvoinstančních rozhodnutí je zmatečná, nevykonatelná a věcně nepřezkoumatelná. V rozhodnutích se nevyskytuje jednak časový údaj, za který žalobci uplatňovali nárok na zaplacení neoprávněně účtovaných odečtů za přestávky na jídlo a odpočinek, jednak výroková část nemůže dle názoru žalobců znít tak, že účastník řízení „*nemá nárok...*“. Naprosto shodnou vadou trpí i napadené rozhodnutí, kde se ve výrokové části opakuje nesrozumitelnost a nevykonatelnost prvoinstančního rozhodnutí.
4. Žalobci dále uvedli, že v návrhu na zahájení správního řízení navrhovali ve správním řízení provést důkazy. Z prvního z nich, tj. ze seznamu strážních a dozorcích stanovišť Věznice Kynšperk nad Ohří, měla vyplynout skutečnost, v jaké době jsou strážní a dozorcí stanoviště obsazována a jejich střídání nelze provádět tak, aby tato stanoviště po dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek zůstala neobsazena, potažmo mělo být prokázáno, že se ve věznici nevyskytuje takový počet pracovníků bez zařazení na stanoviště, kteří by mohli provádět střídání stanovišť. Žalobci tak musí vykonávat službu nepřetržitě po celou dobu jejich velení na stanoviště a je jim umožněno toliko omezené stravování, které jsou nuceni v případě vzniku mimořádné události okamžitě ukončit a vrátit se k plnění služebních úkolů. Současně, jako druhý důkaz byl navrhován výslech všech účastníků řízení, aby taková skutečnost byla beze všech pochybností prokázána, což byl důkaz ve správním řízení zcela nepostradatelný. Dále byly navrhovány k provedení další tři důkazy, včetně výslechu nadřízených funkcionářů oddělení, kteří odpovídají za chod oddělení a měli by respektovat přestávku na jídlo a odpočinek každého žalobce, dokonce ji sami plánovat a odpovídat za její realizaci. Služební funkcionář však v řízení učinil zcela nestandardní krok, když vedením správního řízení pověřil právě tyto vedoucí oddělení, aby zabránil jejich výslechu a

případnému prokázání skutečností ohledně čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Dokonce v průběhu řízení, které je neveřejné, i přes výzvy zmocněnce, neučinil řízení neveřejné a trpěl pověřování jiných osob na nižších funkcích - zástupce vedoucích oddělení, aby fakticky působili na podřízené a dávali jim parafovat listiny, kterými odrazovali účastníky od dalšího řízení. Jejich následným působením pak celá řada účastníků po takovém působení parafovala bez vědomí zmocněnce zpětvzetí žádostí. Zmocněnec o takových postupech vedoucích funkcionářů ani v jediném případě nebyl před započítáním takového úkonu informován a dozvídal se jej až v okamžiku, kdy byla vydávána rozhodnutí o zastavení řízení z důvodů zpětvzetí žádostí. Takové jednání služebního funkcionáře je zcela nepřípustné a v rozporu s ustanovením § 77 odst. 1, 3, 5, 8 zákona o služebním poměru. V řízení nebyl proveden ani jeden z navrhovaných důkazů a do spisové složky žalobců byly založeny toliko listiny parafované žalobci s tím, že v době, kdy nebyli přítomni na pracovišti pro různé překážky v práci, přestávky na jídlo a odpočinek nečerpali. Tento důkaz tak jako jediný posloužil služebnímu funkcionáři k zamítnutí návrhu a vydání zmatečné výrokové části tak, jak je uvedeno shora.

5. Žalobci dále uvedli, že v průběhu řízení došlo ze strany služebního funkcionáře, vyjma napadeného výroku, i k dalšímu pochybení, neboť skutkový stav nebyl zjištěn beze všech pochybností tak, aby výrok nevzbuzoval žádných pochybností. Dle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Služební funkcionář však v tomto správním řízení zajistil pouze jeden jediný důkaz, kterým se však skutečnost stran čerpání přestávek na jídlo a odpočinek ani okrajově nezjišťuje, resp. neprokazuje. Navržené důkazy ze strany žalobců byly ignorovány a v napadeném rozhodnutí se ani nevyskytuje odůvodnění, co služebnímu funkcionáři k takovému opominutí důkazů vedlo, žádným způsobem pak jeho postup zamítnutí provedení důkazů nezmiňuje. Postupem služebního funkcionáře tak došlo nejen k porušení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, ale i k porušení § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru, neboť ten příkladmo stanoví provedení důkazů, které slouží k osvětlení celého správního řízení. Takové důkazy jsou přímo žalobci navrhovány a neprovedeny. Žalobci se důvodně domnívají, že služební funkcionář porušil i § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru, když jeho úkolem před vydáním rozhodnutí je hodnocení důkazů dle jeho úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemných souvislostech. Služební funkcionář však v souladu s tímto ustanovením nemohl ani okrajově postupovat, kdy ve spisové složce je důkaz toliko jediný, který si při absenci důkazů dalších vyhodnotil ve svůj prospěch, a objektivnímu zjištění skutečností poukazovaných v žádosti účastníků nebylo vyhověno. Správní řízení tedy trpí zásadní vadou nejen nevyváženosti důkazů, ale hlavně neochotou je vůbec zajistit a provést. Jedná se tak o jednostranný akt bez objektivního zjišťování skutkového stavu.
6. V napadeném rozhodnutí, resp. v jeho odůvodnění je uvedena sumarizace důkazů, které jsou ve spisové složce každého žalobce založeny, a jsou zde bez jakéhokoliv důkazu tvrzeny skutečnosti, které v řízení objasněny nebyly, a fakticky se tak jedná o ničím nepodložené spekulace služebního funkcionáře, když jeho názor se diametrálně liší od skutečností zajišťujících výkon služební činnosti. Rovněž tak v

odkazech na ustálenou judikaturu nelze přisvědčit služebnímu funkcionáři ani v jediném, když poukazovaná judikatura řeší případy zákoníku práce, který ve vězeňských zařízeních lze aplikovat toliko jako zcela odlišný právní názor služebního funkcionáře na nerealizovatelný postup příslušníků ozbrojeného sboru dle zákoníku práce. Zcela transparentně si nelze představit, že v určenou dobu bez jakéhokoli vystřídání střeženého úseku služby může příslušník ozbrojeného sboru své stanoviště opustit a nechat odsouzené po celou dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek bez dozoru svěřeného úseku. Žádný z účastníků správního řízení není na stanovišti střídán, když takový úkon by musel obsahovat početní prověrku jednotlivých úseků služby a při zpětném převzetí stanoviště tuto početní prověrku opakovat. Ke střídání stanovišť tak nedochází, ale každému účastníku správního řízení je umožněno stravování v objektu vězeňského zařízení jen v nezbytné míře a čase za plné ústrojové a výzbrojové kázně. Ostatně, takové zjištění je prokazatelné ze seznamu strážních a dozorčích stanovišť, kde je na každém postu stanovena doba služby, která nevykazuje jediné přerušení tohoto výkonu. Stejně tak směrnice pro výkon služby s žádnou přestávkou na jídlo a odpočinek nepočítá. Nepočítají s ní ani denní rozkazy vedoucích oddělení vězeňské stráže, natož potom směrnice pro výkon služby.

7. Služebnímu funkcionáři zcela uniklo, že v případě, kdy by žalobci opustili strážní či dozorčí stanoviště, aniž by byli střídáni, naplnili by skutkovou podstatu trestného činu. Přísnější právní kvalifikace trestné činnosti by byla uplatněna v případě, kdy by dokonce na jeho úseku služební činnosti došlo k mimořádné události, například sebepoškození či útěku, a tato skutečnost by byla zjištěna až v okamžiku, kdy by se příslušník vrátil zpět na svěřený úsek služby. Jak již shora uvedeno, žádné strážní či dozorčí stanoviště k přestávce na jídlo a odpočinek není připraveno a realizováno.
8. Je tedy nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí je zcela mimo realitu ozbrojeného sboru Vězeňské služby ČR a možnosti čerpat přestávky na jídlo a odpočinek. Takový důkaz v podobě výsledků účastníků řízení byl sice navržen, ale neproveden, neboť služební funkcionář si je transparentně vědom reality, před kterou by byl výsledkem účastníků řízení postaven. Žalobci si nedokáží představit čerpání přestávek na jídlo a odpočinek ani v okamžiku, kdy došlo u většiny vězeňských zařízení k rozhodování soudů stran plánovitého nařizování přesčasových služeb, kde v soudních řízeních Vězeňská služba ČR zaujala stanovisko, že takto nařizovaná služba byla uskutečňována z důvodů personální nedostatečnosti. Jak jinak pochopit zaujetí tohoto postoje v kauze, kde by muselo docházet k části duplicitních činností strážní a dozorčí služby tak, aby mohlo docházet k plánovitému střídání strážních a stanovišť. I tato skutečnost by vyplynula z navrhovaných důkazů. Žalobci si nedokáží představit, jak kupříkladu strážný na strážním stanovišti opouští střežený prostor strážního stanoviště a odchází na plánovitou přestávku na jídlo a odpočinek. Takový příslušník by se dopustil trestného činu porušování povinností strážní služby.
9. Žádný z žalobců nikdy netvrdil, že případné započtení čerpání přestávky na jídlo a odpočinek by se jednalo o přesčasovou práci tak, jak je uváděno v napadeném rozhodnutí, jednalo by se jen o nepřetržitý výkon služby, kde taková nejnutnější přestávka je součástí služebního působení, vykonávání tedy služby v rozsahu osmi

nebo dvanáctihodinové směny dle zařazení na jednotlivá stanoviště strážní či dozorčí služby.

10. Za samostatnou kapitolu stojí dle žalobců pasáž napadeného rozhodnutí, kde je popisováno, jak účastníci řízení nepředložili žádné potvrzení, jímž by bylo doloženo neumožnění čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Zcela je pak pomíjena skutečnost, že takovému důkazu bylo zabráněno samotným služebním funkcionářem neprovedením navrhovaných důkazů. Odvolací řízení tak požaduje po žalobcích předložení negativního důkazu, kterým by měli prokázat, že jim čerpání přestávek na jídlo a odpočinek nebylo umožněno. Pokud by žalovanému byla známa běžná praxe, tak negativní důkaz nelze podat. Příslušník tedy nemůže prokázat, že mu přestávka na jídlo a odpočinek nebyla umožněna. Takovým důkazem je seznam strážních a dozorčích stanovišť s upřesněním doby výkonu služby na tomto stanovišti, když neexistuje žádný důkaz, že by ke střídání došlo. Zpracovateli odvolání tak zjevně absentuje znalost vězeňského prostředí a znalost předpisů pro výkon služby v tomto ozbrojeném sboru.
11. Žalobci dále konstatovali, že odůvodnění odvolacího řízení se staví do roviny, že existuje souhrnná složka pro všechna správní řízení. Je však s podivem a současně problémem správního orgánu, že řízení rozdělil na jednotlivá správní řízení každého účastníka. Žalobcům není jasné, jak každý jednotlivý správní spis může být ještě podřazen pod souhrnnou složku a odkazovat na důkaz, který jednak nikdy při seznámení se spisovou dokumentací zmocněnci nebyl předložen a není o něm zmínka ani v jednotlivých správních spisech. Pokud tomu tak je, je s podivem, že v prvoinstančním rozhodnutí o takové společné dokumentaci není ani zmínky. Současně se poukazuje i na skutečnost, že taková složka nebyla ani součástí seznámení se spisy před vydáním rozhodnutí žalovaným. Z takového vyjádření tedy vyplývá, že se spisem je průběžně manipulováno, když již v prvoinstančním řízení bylo poukazováno na neautorizaci správního spisu, který žádnou takovou složku nevykazoval.
12. Žalobci zakončili žalobu tvrzením, že se domnívají, že v žalobě vyličili celou řadu pochybení správního orgánu, a to jak v prvoinstančním řízení, tak i v řízení odvolacím, a proto navrhuji zrušení napadeného rozhodnutí.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve vyjádření ze dne 10. 7. 2017 navrhoval zamítnutí žaloby a uvedl, že názor žalobců na zmatečnost rozhodnutí má být zřejmě odůvodněn tím, že se v rozhodnutí *„nevyskytuje časový údaj, za který žadatelé uplatňovali nárok na zaplacení neoprávněně účtovaných odečtů za přestávky na jídlo a odpočinek.“* Je nutno poukázat na to, že hned za touto větou následuje kritika žalobců, jejímž obsahem je výtka nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí. Časový údaj je uveden nejen v žádosti samotných žalobců, ale také v odůvodnění rozhodnutí. Absence časového údaje, za nějž se neposkytuje služební příjem za službu přesčas, není důležitý, protože se neposkytuje za žádnou požadovanou dobu. Námitka, že výrok nemůže obsahovat konstatování, že účastníci řízení *„nemají nárok“* na poskytnutí uvedeného služebního příjmu, není nijak odůvodněna, a není proto zřejmé, proč se tak zmocněnec domnívá. Námitka nevykonatelnosti prvoinstančního rozhodnutí je

poněkud překvapivá. Na zamítavém rozhodnutí nemůže být nic vykonatelného. Také námitka věcné nepřezkoumatelnosti není nijak odůvodněna a má zřejmě dodat žalobě na „*důraznosti*“. Totéž platí i o totožné námitce týkající se napadeného rozhodnutí.

14. Zmocněnec považuje za procesní chybu skutečnost, že nebyly provedeny navržené důkazy. Zmocněnec se domáhal toho, aby byl do spisu zařazen seznam strážních a dozorčích stanovišť Věznice Kynšperk nad Ohří, ze kterého měla vyplynout „*skutečnost, v jaké době jsou strážní a dozorčí stanoviště obsazována a jejich střídání nelze provádět tak, aby tato stanoviště po dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek zůstala neobsazena, potažmo mělo být prokázáno, že ve věznici se nevyskytuje takový počet pracovníků bez zařazení na tato stanoviště, kteří by mohli provádět střídání stanovišť*“. Vzápětí však sám zmocněnec prokázal zbytečnost takového důkazu, neboť uvedl, že „*jednotliví účastníci řízení tak musí vykonávat službu nepřetržitě po celou dobu jejich velení na stanoviště a je jim umožněno toliko omezené stravování, které jsou nuceni v případě vzniku mimořádné události okamžitě ukončit a vrátit se k plnění služebních úkolů*“. Je tedy zřejmé, že žalobci nevykonávali službu nepřetržitě, ale bylo jim umožněno stravování, které žalobci z neznámých důvodů označují za „*omezené stravování*“. V případě vzniku mimořádné události jsou příslušníci povinni zasáhnout i v době mimo službu (viz § 6 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské a justiční stráž). Žalobci neuvedli ani jediný případ, kdy by k takové mimořádné situaci došlo. Ze soustředěných důkazních materiálů nezjistil takový případ ani služební funkcionář. Z tohoto důvodu nebyl také připuštěn důkaz výsledkem účastníků řízení, protože řízení bylo zahájeno na žádost a v žádosti nebyly takové případy uvedeny a ani účastníci, přestože k tomu byli vyzváni, takové případy nedoložili. Důkaz výsledkem vedoucích příslušníků, kteří by podle zmocněnce „*měli respektovat přestávku na jídlo a odpočinek každého žalobce, dokonce sami ji plánovat a odpovídat za její realizaci*“, byl odmítnut právě proto, že vedoucí příslušníci nejen, že respektovali § 60 zákona o služebním poměru o přestávkách na jídlo a odpočinek, ale také přestávky plánovali a ctili. Kdyby to tak ve skutečnosti nebylo, zřejmě by zmocněnec neuváděl, že žalobci měli „*toliko omezené stravování*“, samozřejmě na jídelně věznice.
15. Za absurdní lze označit argument, že jediným důkazem pro zamítnutí žádosti o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas bylo účastníky řízení provedené parafování skutečnosti, že když nebyli ve službě, odpočinek nečerpali. Není pravdivé ani tvrzení zmocněnce, že byly návrhy účastníků ignorovány a že se v napadeném rozhodnutí nevyskytuje odůvodnění odmítnutí těchto návrhů. Již v prvoinstančním rozhodnutí služební funkcionář uvedl, že k objasnění skutkového stavu vedly jím provedené důkazy, a to za stavu, kdy počet vykázaných hodin byl zjištěn z denních rozkazů a měsíčního výkazu odsloužených hodin a s přihlédnutím k tomu, že čerpání přestávky stvrzuje každý příslušník svým podpisem po ukončení směny. Žalobci, kteří se snaží přesvědčit soud, že nečerpali přestávku ve službě, uvedli, že „*zcela transparentně si nelze představit, že v určenou dobu, bez jakéhokoli vystřídání střeženého úseku služby může příslušník ozbrojeného sboru své stanoviště opustit a nechat odsouzené po celou dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek bez dozoru střeženého úseku*“. Je samozřejmé, že po dobu čerpání přestávky bylo střežení vězňů vždy zajištěno. Není tedy pravdivé tvrzení, že „*žádný z účastníků správního řízení není na stanovišti střídán*“. Není předmětem sporu, jak bylo střídání zajištěno,

ale to, zda účastníci čerpali přestávku. Sami žalobci potvrzují, že k čerpání přestávek docházelo, když uvádí, že „každému účastníku správního řízení je umožněno stravování v objektu vězeňského zařízení“. Nelze proto rozumně přijmout argumentaci, že „v neposlední řadě si účastníci řízení nedokáží představit, jak kupříkladu strážný na strážním stanovišti opouští střežený prostor strážního stanoviště a odchází na plánovitou přestávku na jídlo a odpočinek. Jen tak pro představu, takový příslušník by se dopustil trestného činu porušování povinnosti strážní služby“. Velmi svérázné je tvrzení, že „žádný z účastníků řízení nikdy netvrdil, že případné započtení čerpání přestávky na jídlo a odpočinek by se jednalo o přesčasovou práci tak, jak je uváděno v napadeném rozhodnutí, jednalo by se jen o nepřetržitý výkon služby, kde taková nejnutnější přestávka je součástí služebního působení, vykonávání tedy služby v rozsahu osmi nebo dvanáctihodinové směny dle zařazení na jednotlivá stanoviště strážní či dozorcí služby.“ Žalobci tím zpochybnili samu podstatu řízení ve věcech služebního poměru. Chtějí-li účastníci řízení, aby jim byly proplaceny nevyčerpané přestávky, nemohou přeci žádat nic jiného, než poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas, k níž došlo nečerpáním přestávky a výkonem služby v době svého volna. Za nepřipadný je nutno považovat poněkud zmatečný argument, kterým žalobci vyjádřili úvahu o souvislosti soudních sporů o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas konanou v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 služebního zákona.

[IV] Replika

16. Žalobci v replice ze dne 11. 8. 2017 uvedli, že skutkové tvrzení žalovaného směřuje k vysvětlení nesrozumitelnosti výrokové části rozhodnutí, která byla žalovaným jako věcně správná potvrzena. Dle názoru žalobců nepostačuje k výrokové části odůvodnění žalovaného, že časový údaj, který není obsahem napadeného rozhodnutí, je uveden v samotných žádostech žalobců, případně je uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak již žalobci ve svém žalobním návrhu uvedli, výroková část musí být určitá, srozumitelná a vykonatelná. Přitom bylo poukázáno na již konstantní judikaturu, která takové skutečnosti uvádí. Dále žalovaný bagatelizuje absenci časového údaje, za který bylo ve věci rozhodováno, a konstatuje, že není pro výrokovou část důležitá.
17. Žalobci se důvodně domnívají, že právě takový údaj musí být součástí výrokové části, neboť žádost je vedena v určitém časovém horizontu a nemůže se týkat doby před nebo po tomto časovém horizontu. V případě, který žalovaný uvádí jako právně relevantní, by se jednalo o řešení právní otázky v minulosti i budoucnosti, když při případných dalších žádostech by se jednalo o věc res judicata, tedy věc rozhodnutou, a taková úvaha je zcela nepřipustná. Tvrzení žalovaného o jeho překvapenosti stran vykonatelnosti rozhodnutí je poněkud nestandardní a vymyká se běžnému chápání v okamžiku, kdy každé rozhodnutí musí být určité, srozumitelné a vykonatelné. Údiv nad úvahami o nevykonatelnosti rozhodnutí tedy není u žalovaného na místě, když se s tímto požadavkem mohl seznámit při studiu konstantní judikatury.
18. Nemůže obstat ani vyjádření žalovaného nad neuskutečněním ani jediného z navržených důkazů, když dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru má účastník právo navrhopat na podporu svých tvrzení důkazy směřující k

prokázání svých požadavků. Z takto provedených důkazů musí vycházet i napadené rozhodnutí, viz § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru.

19. Tvrzení žalovaného, že požadovaný důkaz listinou nazvanou „*Rozpis strážních a dozorcích stanovišť*“ neprokazuje, že by služba na konkrétním stanovišti byla konána bez přestávky na jídlo a odpočinek, je poněkud nestandardní, když v této listině je uvedeno, v jakém časovém údobí se konkrétní stanoviště obsazuje. Žalobci si dovolují tvrdit, že tvrzení žalovaného, které by v tomto předpise umožňovalo čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, transparentně absentuje. Pokud by žalobci takovou přestávku čerpali, zákonitě by muselo docházet k předání stanoviště, které by bylo zaznamenáno buď u službu konajícího operátora, případně na stanovištích, pokud je zde vedena kniha „Předání a převzetí služby“. Ani toto však není nikde zaznamenáno a žalovaný se tak snaží zamlžit nedostatek důkazní situace, resp. neexistenci čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Pokud by tvrzení žalovaného bylo neprokazatelné, zcela jistě by se tak vyhnul odmítnutí provedení důkazů, a naopak sám iniciativně prokazoval nepravdivost tvrzení žalobců. Žalovaný tak zcela pomíjí aspekty roviny trestněprávní v okamžiku, kdy by kterýkoliv z žalobců takové stanoviště svévolně opustil, a na tomto stanovišti došlo k mimořádné události. Postoj žalovaného by pak doznal vůči žalobcům zásadních změn. Již ani okrajově nemůže obstát odůvodnění neprovedení důkazu výsledkem účastníků řízení, žalobců. Těm není znám důvod takového odmítnutí, když by byli schopni svůj požadavek konkrétně odůvodnit a v případě potřeby i upřesnit. Zcela transparentně se tak jedná o porušení § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru.
20. Žalovaný rovněž mlží ve vyjádření stran skutečností kolem průkaznosti čerpání přestávek na jídlo a odpočinek v okamžiku, kdy poukazuje na denní rozkazy a měsíční výkazy odsloužených hodin. Tvrzení žalovaného však nemá oporu ve správním spise, když ve správním spise takový důkaz absentuje. Celý spisový materiál takové důkazy ani v jediném zřízení neprokazoval a nebyl jejich součástí. Pokud nebyl součástí spisové složky správního spisu, nemůže být namítán jako listinný důkaz prokazující tvrzení žalovaného. Ostatně, pokud je žalobcům a právnímu zástupci známo, žádný z denních rozkazů ani žádný ze směnových výkazů takový údaj nevykazuje, a tak žalovaný opět prokazuje svoji neznalost vedené dokumentace, případně neznalost obsahu správního spisu.
21. Žalovaný se snaží mlžit i v otázce střídání strážních a dozorcích stanovišť v oblasti čerpání na přestávku na jídlo a odpočinek v okamžiku, kdy si údajně nedokáže představit jejich nečerpání. Opět zde se snaží zamlžit skutečný smysl a obsah přestávky na jídlo a odpočinek s konzumací stravy v nejnutnějším rozsahu. Zaměňuje totiž nejnutnější konzumaci stravy s volným jednáním příslušníků, kteří mají odečitatelnou přestávku na jídlo a odpočinek možnost trávit dle svého uvážení, tedy včetně opuštění střeženého areálu Věznice Kynšperk nad Ohří. V této souvislosti se odkazuje na již presentovaný judikát Městského soudu v Praze sp.zn. 8 Ad 13/2011 ze dne 14. 5. 2015, který na tuto problematiku reagoval a se závěry žalobců se ztotožnil. Po dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek se žalobci nacházejí ve střeženém objektu a nemají možnost jej opustit, neboť v uvedenou dobu není ve službě tolik pracovníků, kteří by mohli bez jakékoliv újmy v případě mimořádné události nastoupit na místa a naplnit stav strážních a dozorcích stanovišť do té míry, aby jejich zastupitelnost byla beze všech pochybností

nahrazena. Takový stav lze jen s největšími obtížemi definovat jako odečitatelnou přestávku na jídlo a odpočinek z pracovní doby. Pracovník tak není nadán k čerpání do takové míry, aby se v průběhu přestávky nemusel zajímat o žádné dění na pracovišti a přestávku tak užíval dle vlastního uvážení. Rovněž tak nemá možnost v době čerpání přestávky nebýt ustrojen a vystrojen. Pokud by se realizovalo tvrzení žalovaného, pro něž ve spisové složce správních spisů není jediného důkazu, o tom, že by stanoviště byla střídána k čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, zcela jistě by s nadšením přijal prokázání důkazy, které žalobci navrhovali.

22. Rovněž za nesrozumitelný lze považovat argument žalovaného, že v případě požadavku na zaplacení odečtených přestávek na jídlo a odpočinek nemohou žalobci požadovat proplacení nevyčerpaných přestávek, ale mohou požadovat zaplacení práce přesčas. Žalobci takový argument nechápu při okolnosti, kdy žádají zaplacení nevyčerpaných a žalovaným neprávem odečtených přestávek na jídlo a odpočinek. Vzhledem k uvedenému žalobci na žalobním návrhu trvají v plném rozsahu, když argumentace žalovaného je zmatečná a zamlžující skutečný stav věci.

[V] Duplika

23. Žalovaný se k replice žalobců vyjádřil v obsáhlém podání ze dne 17. 5. 2018, v němž se v jednotlivých kapitolách podrobně věnoval dosavadnímu průběhu řízení, údajným nedostatkům výroků správních rozhodnutí, tvrzeným procesním pochybením a obšírně popsal povahu čerpaných přestávek. Závěrem věc shrnul tak, že žalovaný je přesvědčen, že veškeré zákonem stanovené požadavky na výrok rozhodnutí služebního funkcionáře i rozhodnutí žalovaného byly naplněny. Oba také dostali všem požadavkům formulovaným konstantní judikaturou správních soudů. Výroky rozhodnutí jsou určité a obsahují veškeré zákonem předepsané náležitosti.
24. Žalovaný i služební funkcionář zjistili skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Služební funkcionář si za účelem zjištění skutkového stavu opatřil veškeré potřebné podklady pro rozhodnutí. Nemusel přitom provést všechny důkazy, které žalobci navrhovali. Požadavkům na odůvodnění neprovedení navrhovaných důkazů plně vyhověl. Pověření vedení řízení osobou, která je zároveň navrhována jako svědek, není pochybením, pokud je zřejmé, že navrhovaný důkaz výsledkem této osoby je pro dané řízení nadbytečný. Vedení společné části spisu, která však byla formálně součástí spisu každého z žadatelů (žalobců) nelze považovat za nesprávný postup. Žalobci měli v průběhu řízení přístup k celému spisovému materiálu.
25. Všichni žalobci prokazatelně čerpali přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 služebního zákona. Tato přestávka jim byla poskytnuta vždy a v plné výši. Výkon jejich přestávky na jídlo a odpočinek nebyl nikterak narušován a pro komfortní čerpání přestávek byla v prostorech věznice zřízena speciální místnost. Žalobcům však nebylo nikterak bráněno v pohybu po věznici (což potvrzují i sami žalobci ve své žádosti), ani při opuštění věznice. Stejně tak nebyli žalobci povinni v průběhu přestávky na jídlo a odpočinek mít při sobě služební výzbroj. Přestávky žalobců tak nemohou být považovány za službu, jejíž výkon nelze přerušit.

26. S ohledem na výše uvedené žalovaný opětovně navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalovaný připojil ke svému podání Nařízení generálního ředitele vězeňské služby ČR č. 23/2014 a nařízení č. 26 ředitele věznice Kynšperk nad Ohří, včetně jeho příloh.

[VI] Další vyjádření žalobců

27. Žalobci dne 4. 6. 2018 soudu doručili další své vyjádření, v němž reagovali na podání žalovaného ze dne 17. 5. 2018. Vzhledem k tomu, že toto podání neobsahuje tvrzení, která by již nebyla zmíněna v předchozích podáních, nebude soud zde jeho obsah blíže prezentovat.

[VII] Posouzení věci krajským soudem

28. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
29. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
30. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
31. Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.
32. Soud neshledal důvodnými námitky o nesprávnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí.
33. Podle § 181 odst. 1 zákona o služebním poměru je rozhodnutím úkon služebního funkcionáře v určité věci, jímž se zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určeného účastníka nebo jímž se prohlašuje, že tento účastník má určitá práva a povinnosti.
34. Podle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru, výrok rozhodnutí obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.
35. Z pohledu uplatněných námitek bylo nezbytné posoudit, zda výrok prvoinstančního rozhodnutí obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování či nikoliv.
36. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo uvedeno, že se řízení týkalo „*návrhu účastníka řízení (...) na zahájení řízení o zaplacení hodin odpracovaných v souvislosti s ustanovením § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů*“ s tím, že daný účastník řízení „*podle § 181 odst. 1 zákona č.*

361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů a s odkazem na § 60 tohoto zákona nemá nárok na zaplacení hodin odpracovaných v souvislosti s ustanovením § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, vč. zákonného úroku z prodlení“.

37. Z obsahu právě citovaných částí výroku prvoinstančních rozhodnutí vyplývá, že výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, tedy o čem a jak bylo rozhodnuto, konkrétně o specifikovaném návrhu příslušného účastníka řízení a že tomuto návrhu nebylo vyhověno.
38. Nedůvodnou soud shledal rovněž námitku týkající se porušení § 77 odst. 1, 3, 5 a 8 zákona o služebním poměru. Podle § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že „*bezpečnostní sbor ani příslušník nesmí výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru zneužívat k újmě jiného účastníka služebního poměru nebo k ponižování jeho lidské důstojnosti*“. Podle třetího odstavce tohoto ustanovení se za *přímou diskriminaci pro účely tohoto zákona považuje jednání, v jehož důsledku bylo, je nebo by mohlo být z důvodu uvedeného v odstavci 2 s příslušníkem zacházeno nevýhodněji než s jiným příslušníkem ve srovnatelné situaci*. Dle § 77 odst. 5 zákona o služebním poměru platí, že *obtěžováním se rozumí jednání, které je jiným příslušníkem oprávněně vnímáno jako nevíтанé a jehož záměr nebo důsledek vede ke snížení důstojnosti fyzické osoby nebo k vytváření nepřátelského nebo ponižujícího prostředí*. Konečně, podle § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru je *bezpečnostní sbor při vytváření podmínek výkonu služby povinen zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky, zejména pokud jde o odbornou přípravu a dosažení služebního postupu, odměňování, jiná peněžitá plnění a plnění peněžité hodnoty. Za nerovné zacházení se nepovažuje postup podle odstavce 7*.
39. Soud je toho názoru, že žalobci nesnesli žádnou relevantní argumentaci, že by v průběhu řízení byla snižována jejich lidská důstojnost, že by byli obtěžováni, nebo že by s některým z nich bylo zacházeno nevýhodněji než s jiným příslušníkem ve srovnatelné situaci z důvodů pohlaví, sexuální orientace, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického nebo jiného smýšlení, členství v odborových organizacích a jiných sdruženích, majetku, rodu, rasy, barvy pleti, národnosti, etnického nebo sociálního původu, věku, těhotenství a mateřství, manželského a rodinného stavu, povinností k rodině (jak stanoví § 77 odst. 2 zákona o služebním poměru, na který odkazuje § 77 odst. 3).
40. Soud se dále zaměřil na leitmotiv žaloby, tedy námitky mířící na § 60 zákona o služebním poměru.
41. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny do 9 hodin v rozsahu 30 minut [písm. a)], nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut [písm. b)].

42. Podle § 60 odst. 2 téhož zákona se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.
43. Podle § 60 odst. 3 téhož zákona, jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
44. Otázkou přestávek na jídlo a odpočinek se zabýval Nejvyšší soud, který vymezil jasné mantinely pro její řešení.
45. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 3.1.2007, sp.zn. 21 Cdo 42/2006 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nsoud.cz), uvedl: „Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno, že žalobce pracoval u žalovaného v pracovním poměru jako „chemik – řízení spalovny“ v nepřetržitém provozu při „řízení kontinuální likvidace kapalných a plyných technologických odpadů ve dvou plynových pecích ve výrobně KA 1, včetně obsluhy louhové vypírky“. V období od 1.1.2001 do 31.12.2002 vykonával ve dvanáctihodinových směnách práce, které nemohou být přerušeny, a v rámci každé směny „čerpал jen nepravidelně“ přiměřenou dobu na jídlo a oddech; žalovaný mu za každou dvanáctihodinovou směnu poskytoval mzdu v rozsahu jedenácti hodin, zbývající dobu 2 x 30 minut považoval za přestávky v práci na jídlo a oddech, které se nezapočítávají do pracovní doby. Za tohoto skutkového stavu je pro posouzení, zda žalobci náleží požadované plnění, rozhodující závěr o tom, v jakém rozsahu žalobce v průběhu stanovené pracovní doby vykonával práci, zda se jednalo o celou směnu, anebo zda v určité části směny práci nekonal, popřípadě zda je zde v rámci stanovené pracovní doby časový úsek, v jehož rámci zákon výkon práce vylučuje. Výkon nesamostatné (závislé) práce zaměstnance pro zaměstnavatele je vyznačován tím, že jde o práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, a že jde o výlučně osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost. Ode dne, kdy vznikl pracovní poměr, je zaměstnavatel povinen přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy, platit mu za vykonanou práci mzdu, vytvářet podmínky pro úspěšné plnění jeho pracovních úkolů a dodržovat ostatní pracovní podmínky stanovené právními předpisy nebo kolektivní nebo pracovní smlouvou [§ 35 odst. 1 písm. a) zák. práce], a oproti tomu je zaměstnanec povinen podle pokynů zaměstnavatele konat osobně práce podle pracovní smlouvy ve stanovené pracovní době a dodržovat pracovní kázeň [§ 35 odst. 1 zák. práce]. Uvedené povinnosti zaměstnance vyplývající z jeho závislého vztahu nadřízenosti a podřízenosti je zaměstnavatel oprávněn vyžadovat - jak z uvedeného vyplývá - pouze v rámci pracovní doby. Mimo pracovní dobu, již se rozumí doba, v níž je zaměstnanec povinen vykonávat pro zaměstnavatele práci (§ 83 odst. 1 zák. práce), zaměstnavatel takovou dispoziční pravomoc vůči zaměstnanci nemá; odmítne-li zaměstnanec výkon práce mimo pracovní dobu, t.j. v době odpočinku, která není pracovní dobou (srov. § 83 odst. 2 zák. práce), jedná v souladu se zákonem a z tohoto důvodu, protože se nejedná o zaviněné porušení právních povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, nelze

mu vytýkat ani porušení pracovní kázně. Tato základní východiska je třeba mít na zřeteli i při posouzení povahy a vzájemného vztahu „pracovní přestávky na jídlo a oddech“ a „přiměřené doby pro jídlo a oddech“. S názorem, že z tohoto hlediska je významné, že „i zaměstnanec v nepřetržitém provozu přiměřenou dobu na jídlo a oddech čerpá, že tedy 12 hodin směny soustavně nepracuje“, dovolací soud neshodil. Podle ustanovení § 89 odst. 1 zák. práce zaměstnavatel je povinen poskytnout zaměstnanci nejdéle po čtyři a půl hodinách nepřetržité práce pracovní přestávku na jídlo a oddech v trvání nejméně 30 minut. Jde-li o práce, které nemohou být přerušeny, musí být zaměstnanci i bez přerušování provozu nebo práce zajištěna přiměřená doba pro oddech a jídlo; mladistvým musí vždy být poskytnuta přestávka na jídlo a oddech podle věty první. Podle ustanovení § 89 odst. 5 zák. práce poskytnuté přestávky na jídlo a oddech se nezapočítávají do pracovní doby. Z uvedených ustanovení vyplývá, že v případě, poskytne-li zaměstnavatel zaměstnanci podle ustanovení § 89 odst. 1 věty první zák. práce pracovní přestávku na jídlo a oddech, dochází v daném časovém úseku k suspenzi pracovního závazku a přerušování výkonu práce, neboť zaměstnanec je povinen vykonávat práci pouze v pracovní době, a nezapočítává-li se tato přestávka do pracovní doby, může se jednat jen o dobu odpočinku ve smyslu ustanovení § 83 odst. 2 zák. práce, anebo - jak dovolatel uvádí - poskytnutí této přestávky „je ve své podstatě poskytnutím osobního volna zaměstnanci“. Oproti tomu povinnost zaměstnavatele zajistit zaměstnanci přiměřenou dobu pro oddech a jídlo podle ustanovení § 89 odst. 1 části druhé věty před středníkem zák. práce se vztahuje na případy, kdy výkon práce z provozních důvodů přerušen být nemůže, a zaměstnanec je povinen konat práci podle pracovní smlouvy nepřetržitě po celou směnu. Okolnost, že - jak dovozuje odvolací soud - „12 hodin směny soustavně nepracuje“ v tom smyslu, že má při nepřerušovaném průběhu práce podle individuálních podmínek a provozních možností právo na přiměřenou dobu na jídlo a oddech, neznamená, že se tato doba stává dobou odpočinku podle ustanovení § 83 odst. 2 zák. práce, a že by žalobci mělo být z tohoto důvodu „započteno“ jen jedenáct odpracovaných hodin za směnu. Z uvedeného vyplývá, že přestávky na jídlo a oddech a přiměřenou dobu pro oddech a jídlo podle ustanovení § 89 odst. 1 zák. práce nelze navzájem ztotožňovat; v případě, poskytuje-li zaměstnavatel zaměstnanci bez přerušování provozu nebo práce přiměřenou dobu pro oddech a jídlo, jedná se o pracovní dobu, za kterou zaměstnanci náleží mzda.“

46. Aby bylo možné posoudit, zda v případě žalobců byla poskytována „přestávka ve službě na jídlo a odpočinek“ ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru nebo „přiměřená doba na jídlo a odpočinek“ ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, je nezbytné znát skutkové okolnosti případu žalobců. Bez jejich znalosti nelze seznat, zda případy žalobců byly shodné se skutkovými okolnostmi, ze kterých vycházel Nejvyšší soud ve shora citovaném rozsudku, či nikoliv.
47. Soud dospěl k závěru, že v případě žalobců takové posouzení provést nelze.
48. Služební funkcionář, v rozporu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí.

49. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl (str. 66 a 67): „Z odůvodnění napadených rozhodnutí odvolací orgán zjistil, že účastníci nedoložili žádné podklady potvrzující nemožnost čerpání přestávky v období od 9. 5. 2013 do 9. 5. 2016. Nespecifikovali, ve kterých konkrétních dnech nemohli přestávky čerpat či kdy jim byly bez náhrady přerušeny. K počtu vykázaných vyčerpaných a nevyčerpaných přestávek služební funkcionář dospěl z denních rozkazů vedoucích příslušných oddělení, z příloh k těmto rozkazům a z měsíčních výkazů odsloužených hodin.“ Žalovaný dále uvedl (str. 67): „Ve Věznici Kynšperk nad Ohří je každé strážné místo zastoupeno, přičemž z důvodu rizika mimořádných událostí se příslušníci v přestávkách střídají a není jim bráněno opustit areál věznice. Jestliže příslušníci areál v době čerpání přestávek neopouštěli často, lze tuto skutečnost přičíst poloze věznice mimo zastavěné území obce. Služební funkcionář také poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 42/2006, jež analogicky aplikoval na poměry ve věznici. Navrhovaným důkazem v podobě výsledků se služební funkcionář již nezabýval, neboť neoprávněnost žádosti byla z jeho pohledu prokázána, a výsledky by nebyly časově ani ekonomicky účelné. Z dokumentace vedené ve Věznici Kynšperk nad Ohří byly do dílčích spisových složek týkajících se jednotlivých příslušníků zařazeny hromadné výkazy odsloužených hodin a vyčíslení přestávek. Odvolací orgán zjistil níže uvedené hodnoty v počtech vyčerpaných přestávek, když žádné přestávky zůstaly nevyčerpané.“ Následoval rozpis hodin týkající se každého jednotlivého účastníka řízení (str. 67 – 79 napadeného rozhodnutí), načež žalovaný správní orgán konstatoval (str. 79 napadeného rozhodnutí): „Odvolací orgán nemá pochybnosti, že účastníkům byly poskytnuty přestávky v jednotlivých službách spadajících do sledovaného období od 9. 5. 2013 do 9. 5. 2016. Žádné přestávky nezůstaly bez vyčerpání, jak se podává z vyčíslení za příslušné měsíce.“
50. Stran důkazů žalovaný konstatoval toto (str. 79 – 80 napadeného rozhodnutí): „Účastníci nepředložili žádný důkaz stvrzující jejich argument o nutnosti setrvání doby přestávek v areálu věznice, rozhodnutím ředitele věznice ani jiným interním právním aktem nebyl vydán zákaz opuštění prostor věznice na dobu čerpání přestávek. K účastníky namítané nemožnosti odložit předepsanou výzbroj a výstroj odvolací orgán poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 4446/2011, v jehož výroku se uvádí, že po dobu přestávky nemá zaměstnanec povinnost konat pro zaměstnavatele práci, což ovšem neznamená, že v tomto časovém úseku nemůže být svým zaměstnavatelem nějakým způsobem omezen. Právně významné je posouzení, zda případná omezení či povinnosti zaměstnance po dobu přestávky lze považovat za natolik podstatná, že již jde o výkon práce a zaměstnanci proto náleží mzda. Nošení zbraně a stejnokroje po dobu přestávky není takovým omezením, aby je bylo možné považovat za výkon práce. Účastníci rovněž nedoložili údaje o kterémkoli dni, v němž by jim přestávka byla přerušena, a museli by se neprodleně vrátit k výkonu svých služebních povinností. Odvolací orgán pokládá za důležité, že ve Věznici Kynšperk nad Ohří byla kontinuálně zajištěna zastupitelnost příslušníků pro účely čerpání přestávek, a tedy ani fakticky nemohla nastat nutnost přerušování přestávek. Lze proto uzavřít, že jak stávající zákonná úprava, tak i popsané skutkové okolnosti vylučují, aby se přestávky příslušníka započítávaly do jeho pracovní doby a dodatečně se mu doplácely peněžní prostředky za období přestávek.“

51. Žalovaný konečně uvedl (str. 80 napadeného rozhodnutí): „Co se týče procesních výhrad, odvolací orgán nevznáší výtky vůči administraci spisového materiálu, když obecná část je vedena ve složce s připojeným Seznamem uložených písemností, jež v pořadových číslech od 1 do 29 dokumentuje průběh správního řízení u prvostupňového orgánu v časovém horizontu od 11. 5. 2016 do 6. 12. 2016. (...) Opatřováním důkazů sice byli pověřeni vedoucí oddělení výkonu trestu a vězeňské stráže, ale odvolacímu orgánu není známo, proč by měli mít zájem na jakémkoli zkreslování tabulek a výkazů odsloužených hodin. (...) Výslech účastníků ohledně čerpání přestávek by podle názoru odvolacího orgánu nepřinesl žádné významné informace, neboť jen stěží by si vzhledem k časovému odstupu dokázali vzpomenout, jak v konkrétní den čerpal zákonnou přestávku. Denní rozkazy ani seznam strážních a dozorčích stanovišť nepokládá odvolací orgán za natolik podstatné, aby věc vrátil k novému projednání. Zmocněnci byly poskytnuty dostatečné příležitosti k seznámení se s obsahem spisového materiálu. (...).“
52. Ze správního spisu se podává, že žalobci v návrhu na zahájení řízení mj. uvedli (str. 4), že „náročnost systému strážních a dozorčích stanovišť je všeobecně známou problematikou, která však neumožňuje příslušníkům na strážních a dozorčích stanovištích čerpat v pravém smyslu přestávku na jídlo tak, jak má na mysli toto ustanovení (= § 60 zákona o služebním poměru), když příslušníku velenému do služby na strážní a dozorčí stanoviště je sice umožněno stravování, avšak nemá možnost opustit objekt věznice tak, aby fakticky tuto přestávku mohl kdykoli čerpat a relaxovat tak dle svého uvážení a volby. Žadatelé nepopírají, že je jim umožněno stravování a to nejen ve stravovacím zařízení v objektu věznice, či si mohou dobu na stravování vyčerpat donáškou vlastní stravy, ale ani v jediném okamžiku nejsou oprávněni v případě mimořádných událostí se nezapojit do jejich likvidace či řešení na svém či jiném určeném stanovišti, kde je vykonávána služba.“
53. Žalobci dále uvedli (str. 4 a 5 návrhu), že „zvláště markantní je toto porušování služebního zákona například u eskortní služby, kam je příslušník velen tak, že v jejím průběhu nemůže ani na okamžik opustit střeženou osobu, neboť by zásadním způsobem oslabil eskortu a vystavil tak nejen ostatní eskortující příslušníky, ale hlavně společnost nebezpečí útěku eskortovaných osob. Stejně je tomu u dozorčí služby, kdy každý příslušník, byť má uloženo stravování, avšak neustále je na spojení a v případě vzniku mimořádné události je okamžitě povinen nastoupit na své stanoviště. (...) Po dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek se všichni žadatelé nacházejí ve střeženém objektu a nemá možnost jej opustit, neboť v uvedenou dobu není ve službě tolik pracovníků, kteří by mohli bez jakékoli újmy v případě mimořádné události nastoupit na místa a naplnit tak stav strážních a dozorčích stanovišť do té míry, aby jejich zastupitelnost byla beze všech pochybností nahrazena. Takový stav lze jen s největšími obtížemi definovat jako odčitelnou přestávku na jídlo a odpočinek z pracovní doby. Pracovník tak není nadán k čerpání do takové míry, aby se v průběhu přestávky nemusel zabývat o žádné dění na pracovišti a přestávku tak užíval dle vlastního uvážení“.
54. Žalobci k prokázání svých tvrzení navrhli tyto důkazy (str. 5- 6 návrhu): a) „seznam strážních a dozorčích stanovišť parafovaný Generálním ředitelstvím Vězeňské služby ČR, kterým žadatelé budou prokazovat, že na jejich stanovištích v době výkonu služby

nebyl plánován žádný zástup, který by byl střídajícím prvkem k čerpání přestávek na jídlo a odpočinek“; b) „výslech účastníků řízení, kterým by mělo být prokázáno, jakým způsobem docházelo v inkriminovanou dobu k čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, zda jim bylo umožněno čerpat přestávky mimo střežený objekt, a zda jimi bylo umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek dle jejich uvážení“; c) „výslech přímých nadřízených funkcionářů, tedy vedoucích oddělení výkonu trestu, případně vedoucího oddělení vězeňské a justiční stráže, kterými by mělo být prokázáno, jak docházelo ke střídání žadatelů na jednotlivých stanovištích a jak jim bylo umožněno čerpání přestávek na stravu a odpočinek dle jejich volby“; d) „měsíční směnové výkazy za období květen 2013 – duben 2015, kterými budou žadatelé prokazovat neoprávněný odpočet hodin na přestávky na jídlo a odpočinek“; e) „denní rozkazy vedoucího oddělení vězeňské a justiční stráže, vedoucího oddělení výkonu trestu a vazby, pokud jsou tato oddělení spojena, v případě, že ne, denní rozkazy každého vedoucího oddělení, který v době čerpání přestávek na jídlo a odpočinek vykonával činnost nadřízeného žadatelů. Ti by měli vysvětlit, jakým způsobem byli žadatelé na přestávky střídáni a zda jim bylo umožněno čerpat přestávky dle jejich uvážení, a to za období 1. 5. 2013 – 30. 4. 2016.“. V reakci (= v podání ze dne 22. 6. 2016) na výzvu prvoinstančního správního orgánu pak žadatelé opakovaně navrhli výslech všech účastníků řízení.

55. V odvoláních pak žalobci namítali mj. toto: „Třetím pochybením je neprovedení důkazu založením do spisu denních rozkazů každého účastníka řízení za dobu požadování zaplacení přestávek na jídlo a odpočinek. Tento důkaz je druhým stěžejním prostředkem k prokázání skutečně odpracovaných hodin, neboť jednotlivé směny každého účastníka řízení se musí shodovat se směnovými výkazy a tedy transparentně prokazovat, že směna s naprostou jistotou byla účastníkem řízení odpracována. Současně v tomto denním rozkazu je uvedena doba od nástupu účastníka řízení do služby, až po její ukončení. To se raději ani nepřipomíná, že každý účastník řízení je povinen do služby nastoupit o cca 15 minut dříve a jeho pracovní činnost je ukončena cca 15 minut po záznamu o jejím ukončení v denním rozkaze vedoucího oddělení. Tedy dalších 30 minut denně za každou pracovní směnu. Dalším ze základních důkazů, který nebyl proveden, je výslech každého účastníka řízení, kterým by bylo prokazováno, jak bylo umožněno ve služební činnosti čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, tedy čerpání přestávek dle jeho uvážení a jak byla nahrazována zastupitelnost jeho služební zařazení na post, na který byl velen denním rozkazem vedoucího oddělení. (...) Dalším důkazem byl navrhován seznam strážních a dozorcích stanovišť Věznice Kynšperk nad Ohří. Takovým důkazem mělo dojít k prokázání, kdy každý z účastníků byl velen na strážní či dozorcí stanoviště a tímto zařazením by byl stanoven rozsah jeho služební činnosti v tomto dni. Z denního rozkazu by též muselo vyplynout čerpání přestávky na jídlo a odpočinek, tedy kdy, kým a v jakém období jej zastupoval. Z napadeného rozhodnutí není zřejmo, jak se služební funkcionář vypořádal s neprovedenými důkazy a jak, vyjma spekulací a vlastních úvah, dospěl k názoru, že například jakýkoliv účastník řízení mohl v době přestávky opouštět objekt věznice. Žádný takový důkaz, který by byl součástí správního spisu, v tomto uložen není. (...) K odůvodňování o nepravdivosti tvrzení účastníka řízení pak ve spise není založen jediný důkaz a tedy se jedná o ničím nepodložené spekulace, resp. úvahy služebního funkcionáře, který na místo toho, aby v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, co jej vedlo k vydání napadeného rozhodnutí neprovedením důkazů, je nahrazuje vlastními a ničím nepodloženými úvahami.

Neprovedení navržených důkazů a jejich neodmítnutí je tedy fatálním pochybením služebního funkcionáře. Pokud služební funkcionář poukazuje na straně čtvrté odůvodnění napadeného rozhodnutí na skutečnost, že ani v jediném případě se nestalo, že by přestávka na jídlo a odpočinek byla přerušena, opětovně jeho tvrzení není doloženo jedinou listinou, jediným důkazem, který by ve správním řízení mohl obstát. Dle ustanovení § 180 služebního zákona je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit důkazy.“

56. Shora uvedené citace obsahu napadeného rozhodnutí, návrhu na zahájení řízení a odvolání jsou oporou pro závěr, že již v průběhu správního řízení byl mezi účastníky řízení sporným skutkový stav věci, tj. zda na základě konkrétních skutkových okolností v případě žalobců byla poskytována „*přestávka ve službě na jídlo a odpočinek*“ ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru nebo „*přiměřená doba na jídlo a odpočinek*“ ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona.
57. V souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru bylo povinností správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgány však těmto povinnostem nedostály.
58. Je zřejmé, že žalobci navrhli řadu důkazů k prokázání skutkového stavu věci, resp. svých tvrzení. Tvrzení žalovaného o tom, že žalobci „*nedoložili žádné podklady potvrzující nemožnost čerpání přestávky v období od 9. 5. 2013 do 9. 5. 2016*“, „*nepředložili žádný důkaz stvrzující jejich argument o nutnosti setrvání doby přestávek v areálu věznice*“, či že „*nedoložili údaje o kterémkoli dni, v němž by jim přestávka byla přerušena, a museli by se neprodleně vrátit k výkonu svých služebních povinností*“, je tak liché, neboť žalobci označili důkazy k prokázání jejich tvrzení. Skutečnost, že jejich tvrzení nebyla prokázána, nebyla důsledkem nesplnění povinnosti žalobců označit ke svým tvrzením důkazy, ale tím, že správní orgány tyto důkazy neprovedly, aniž by přesvědčivě zdůvodnily, proč tak učinily. Soud je přesvědčen, že žalobci navržené důkazy, zejména návrhy výsledků účastníků řízení a jejich přímých nadřízených, byly způsobilé prokázat skutkové okolnosti potřebné pro řádné posouzení důvodnosti či nedůvodnosti návrhu žalobců, resp. byly schopné osvětlit, co se v rozhodném období na pracovišti žalobců dělo. Správní orgány se však soustředily pouze na takřikajíc technické důkazy (viz výše hromadné výkazy odsloužených hodin a vyčíslení přestávek), z nichž však vyplývají jen časové údaje, nikoliv to, co bylo ve věci stěžejní, tedy co konkrétně se v rozhodných obdobích na pracovišti žalobců dělo. Jistě, žalovaný se pokusil mnohé osvětlit (= odůvodnit) ve vyjádření k žalobě a v duplice, avšak pro soud je rozhodující argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí. A ta byla nedostatečná. Žalovaný se svým postupem dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť závěr o tom, zda v případě žalobců byla poskytována „*přestávka ve službě na jídlo a odpočinek*“ ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru nebo „*přiměřená doba na jídlo a odpočinek*“ ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, bylo možné

učinít teprve po řádném zjištění skutkových okolností případu žalobců. Tedy po provedení žalobci navržených, popř. dalších důkazů.

[VIII] Rozhodnutí soudu a náklady řízení

59. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
60. Žalobci, kteří měli ve věci plný úspěch, mají podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v jimi požadované celkové výši 552 874 Kč, skládající se ze zaplacených soudních poplatků za společnou žalobu 59 žalobců ve výši 177 000 Kč, z odměny advokáta za převzetí a přípravu zastoupení 59 žalobců a za společnou žalobu 59 žalobců spočívající v mimosmluvní odměně snížené o 20 % podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu ($2 \times 59 \times 3\,100 \times 0,8 + \text{DPH} = 354\,094,- \text{ Kč}$) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za 60 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ($18\,000,- + \text{DPH} = 21\,780,- \text{ Kč}$).
61. Žalobcům nebylo započítáno podání repliky ze dne 11. 8. 2017 ani ze dne 4. 6. 2018, neboť tato podání neobsahovala nové argumenty, a ač byl zástupce žalobců k vyčíslení nákladů řízení soudem vyzýván, požadovaná výše nákladů řízení uvedená již v žalobě nebyla z jeho strany aktualizována.
62. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. září 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl předsedou senátu JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci žalobců a) J. B., bytem K. n. O., K. D. 12, b) J. B., bytem B. 133, c) M. B., bytem B. 139, d) V. B., bytem K. n. O., J. N. 474, e) L. B., bytem S., ČSA 223, f) M. B., bytem K. n. O., J. J. 369, g) F. D., bytem Ch., H. D. 15, h) J. D., bytem K. 300, i) P. Ď., bytem S., K. Č. 1411, j) M. F., bytem L. 89, k) S. F., bytem K. n. O., S. n. 348, l) M. G., bytem B., O. 207, m) D. G., bytem S., M. 1654, n) Ing. D. G., bytem S., n. B. 1407, o) P. H., bytem S. S., K. 328, p) M. Ch., bytem Ch., M. 50, q) J. Ch., bytem Ch., n. 9. K. 754, r) Ing. P. K., bytem K. n. O., J. N. 898/25, s) V. K., bytem K. n. O., J. N. 451, t) P. K., bytem S., B. 1070, u) L. K., bytem S., H. 1589, v) K. K., bytem S., J. z P. 2013, w) V. K., bytem B., K. B. 49, x) J. K., bytem Ch., Č. 923, y) M. K., bytem Ch., Z. 3, z) O. L., bytem K. n. O., T. 598, aa) D. M., bytem L., S. 67, ab) J. M., bytem M. L., S. Ch. 64, ac) L. M., bytem L. Ú. 71, ad) K. M., bytem F. L., Z. 217/8, ae) J. M., bytem Ch., B. N. 63, af) T. M., bytem S., J. 1869, ag) D. M., bytem A., H. 7, ah) M. M., bytem L. u Ch., M. 21, ai) J. N., bytem A., N. 19, aj) V. P., bytem Ch., K V. 2329/3, ak) M. P., bytem S., J. 1480, al) J. P., bytem Ch., P. 32, am) J. P., bytem Ch., D. 2144/15, an) Bc. S. P., bytem K. n. O., V. B. T. 822, ao) P. P., bytem S., S. 1449, ap) P. R., bytem H., N. R. 116, aq) R. R., bytem S., Š. 1721, ar) Bc. M. Ř., bytem F. L., M. 1, as) D. S., bytem R., S. 659, at) Bc. R. S., bytem K., K. 673/36, au) P. S., bytem K. V., B. 2, av) R. S., bytem Ch., D. Z. 7, aw) L. Š., bytem H., L. 88, ax) J. Š., bytem C. 19, ay) F. Š., bytem S., K. Č. 1357, az) T. T., bytem M. L., K. 532/20, ba) O. T., bytem K. n. O., J. K. T. 441, bb) M. T., bytem S., A. 1738, bc) T. V., bytem D. Ž. 225, bd) K. V., bytem S., V. 2173, be) M. V., bytem S., S. 1978, bf) R. W., bytem K. n. O., S. 259, bg) M. Z., bytem K. n. O., J. J. 369, *všech zastoupených Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Rooseveltova 49/16, proti žalovanému Generálnímu řediteli Vězeňské služby České republiky, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, zastoupenému Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, AK Havel & Partners s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Praha, Na Florenci 2116/15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, čj. VS-163770-3/ČJ-2016-80000L-51ODV,*

t a k t o :

Z výroku II. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2018, čj. 30 Ad 2/2017-240, se vypouští část věty znějící: „kterou předseda senátu určí až v písemném vyhotovení rozsudku“.

Výrok II. po opravě správně zní: Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 552 874 Kč k rukám zástupce žalobců Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

V ostatním zůstává rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2018, čj. 30 Ad 2/2017-240, beze změny.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) ze dne 27. 9. 2018, čj. 30 Ad 2/2017-240, bylo v právní věci v záhlaví označených žalobců, zastoupených Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Rooseveltova 49/16, proti žalovanému Generálnímu řediteli Vězeňské služby České republiky, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, zastoupenému Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, AK Havel & Partners s. r. o., advokátní kancelář, se sídlem Praha, Na Florenci 2116/15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, čj. VS-163770-3/ČJ-2016-80000L-51ODV, rozhodnuto tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, čj. VS-163770-3/ČJ-2016-80000L-51ODV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.) a že žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 552 874 Kč, *kterou předseda senátu určí až v písemném vyhotovení rozsudku*, k rukám zástupce žalobců Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Z výše uvedeného je zřejmé, že v písemném vyhotovení rozsudku došlo k chybě v psaní v tom smyslu, že ve výroku II. zůstala ponechána část věty znějící *„kterou předseda senátu určí až v písemném vyhotovení rozsudku“* uvedená ve zkráceném písemném vyhotovení rozsudku, přestože konkrétní výše nákladů řízení byla ve výroku II. úplného písemného vyhotovení rozsudku již vyčíslena. Z tohoto důvodu přistoupil předseda senátu v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s. k opravení předmětné chyby tímto opravným usnesením tak, že část věty *„kterou předseda senátu určí až v písemném vyhotovení rozsudku“* byla z výroku II. vypuštěna.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 15. ledna 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu